

## Arrest

nr. 334 758 van 22 oktober 2025  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY  
Rue de la Draisine 2/004  
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,  
thans de Minister voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2023 heeft ingediend om de bij uiterst dringende noodzakelijkheid schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 juli 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 292 714 van 8 augustus 2023 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 9 augustus 2023.

Gelet op de beschikking van 10 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten S. VAN ROMPAEY en L. RAUX verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 21 maart 2023, diende op 23 maart 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij gaf bij zijn registratie aan dat hij "*un grand bouton*" had op zijn rug, waarvoor hij verzorging wenste, waarvoor ook een dringende doorverwijzing werd gevraagd in een medisch attest van het Rode Kruis van 23 maart 2023. Verzoeker onderging hiervoor op 3 juli 2023 een operatie.

Hij vertelde op 24 april 2023 tijdens zijn interview bij aanvang van de procedure als boekhouder te hebben gewerkt voor een internationale fonds van 2010 tot 2017 in Eritrea. Daarna reisde verzoeker onder meer naar Dubai, Freetown, Addis Abeba en Tsjaad. Hij stelde dat hij naar Dubai wou om zich te laten behandelen voor

gezondheidsproblemen. Hij kwam in maart 2018 Tsjaad binnen, kon er aan de slag als boekhouder voor een Eritrees bedrijf en verbleef er tot zijn vertrek naar Frankrijk in februari 2023. Verzoeker blijkt in het bezit te zijn geweest van een Eritrees paspoort met een Frans visum type C, afgegeven via de diplomatieke post in Tsjaad op 6 februari 2023, geldig voor dertig dagen in de periode van 6 februari 2023 tot 6 mei 2023 (VIS). Verzoeker verklaart enkel over zijn Eritrese identiteitskaart, een verblijfskaart en een huwelijksakte te beschikken.

1.2. Op 25 juli 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, omdat Frankrijk verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die verzoeker op 26 juli 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:*

*naam: W.*

*voornaam: G. B.*

*geboortedatum: (...)1978*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Eritrea*

*die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING :**

*België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12 §2 van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.*

*De heer W. G. B., verder de betrokkene genoemd, die verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, bood zich op 23.03.2023 aan bij onze diensten met de bedoeling een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Betrokkene diende formeel zijn verzoek in op 23.03.2023. Betrokkene verklaarde eerder een verzoek te hebben ingediend in Frankrijk.*

*Onderzoek van zijn vingerafdrukken leverde een treffer op, die door het Visum Information System conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Franse ministerie van Buitenlandse Zaken via een diplomatieke post in Tsjaad op 06.02.2023 een visum uitreikten aan de betrokkene. Het visum was geldig voor een verblijf van 30 dagen tussen 06.02.2023 en 06.05.2023. De betrokkene was op dat moment in bezit van een paspoort van Eritrea met nummer (...), afgegeven op 07.04.2022 en geldig tot 07.04.2027.*

*Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 26.04.2023. Hij verklaarde sinds 17.02.2013 religieus gehuwd te zijn met A. A. Y., geboren in 1993 met de Eritrese nationaliteit. Betrokkene verklaarde 3 kinderen te hebben: G. B. T., geboren (...)2013, Eritrea; Gh. B. A., geboren op 13.10.2016, Eritrea en G. B. M., geboren op (...)2020, Eritrea. De echtgenote en kinderen van betrokkene verblijven momenteel in Rama in Ethiopië. Betrokkene verklaarde dat hij enkele familieleden heeft die in Europa verblijven. Zijn moeder, F. A. S. verblijft in Luxemburg; zijn halfzus, W. D. K. verblijft in Bern in Zwitserland; zijn halfbroer K. S. T. verblijft in Luxemburg en zijn halfzus K. S. F. verblijft in Luxemburg.*

*Tijdens het persoonlijk onderhoud kon betrokkene volgende originele documenten voorleggen: identiteitskaart, nummer (...), afgegeven op (...) 1997; Residentiekaart, nummer (...), afgegeven op (...) 2013 en huwelijksakte, afgegeven op (...) 2013. Hij verklaarde zijn paspoort te zijn verloren in Frankrijk, hij stelde dat dit paspoort een visum type C voor Frankrijk bevatte.*

*Betrokkene verklaarde dat hij Eritrea in januari 2017 heeft verlaten en reisde per vliegtuig naar VAE waar hij verbleef van januari 2017 tot april 2017. Tijdens zijn verblijf in VAE trok betrokkene 5 dagen naar Soedan om zijn visum te verlengen.*

*Hij reisde daarna in april 2017 per vliegtuig verder via Ghana naar Sierra Leone waar hij tot 24.12.2017 verbleef. Betrokkene reisde vervolgens per vliegtuig terug naar de VAE met een overstap in Kenia. Hij verbleef er op nieuw van 26.12.2017 tot 25.01.2018 en trok vervolgens naar Ethiopië om zijn visum te verlengen. Hij trok in februari 2018 terug naar VAE en verbleef er tot maart 2018 wanneer hij per vliegtuig naar Tsjaad vertrok omdat hij er kon werken. Betrokkene verklaarde dat hij van maart 2018 tot 18.02.2023 in Tsjaad verbleef. Hij verliet het land per vliegtuig en trok met het vliegtuig naar Frankrijk op 19.02.2023, hij*

stelde dat hij ongeveer 10 tot 15 dagen in Frankrijk verbleef. Op 21.03.2023 reisde betrokkene per trein naar België.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België. Verder vroegen we de betrokken of hij op vlak van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene antwoordde dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België omdat het een gastvrij land is waar de mensen vriendelijk zijn. Het is ook een land waar men als vluchteling kan wonen en werken. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat hij in Tsjaad al besliste dat hij naar België wilde reizen. Hij stelde dat België het enige land is waar zijn kinderen naar school kunnen gaan en hij kan werken.

Op 15.05.2023 verstuurden wij een overnameverzoek naar de Franse instanties. Op 15.07.2023 stemden de Franse instanties in met de overname van betrokkene conform artikel 12(2) van Verordening 604/2013. Ze vragen betrokkene over te dragen via de luchthaven van Marseille-Provence, hij dient zich aan te melden bij de prefectuur Bouches du Rhône.

Op 22.05.2023 en op 17.07.2023 ontvingen onze diensten van de advocaat van de betrokkene een schrijven waarin de toepassing van de soevereiniteitsclausule wordt verzocht en dus wordt gevraagd dat het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene door België zou worden behandeld. De advocaat van betrokkene brengt een aantal bezwaren aan tegen een overdracht aan Frankrijk. Verder in deze beslissing gaan we dieper in op de aangehaalde punten.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublinverordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van

hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Franse instanties stemden op 15.07.2023 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Franse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Frankrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Franse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Frankrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Frankrijk staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Franse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Middels het akkoord van 15.07.2023 hebben de Franse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Frankrijk. De betrokkene zal na overdracht in Frankrijk een verzoek kunnen indienen. Zolang er geen uitspraak is in dit verzoek kan de betrokkene niet worden verwijderd van het Franse grondgebied.

Frankrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam en hier een verzoek om internationale bescherming indiende omdat België een gastvrij land is waar de mensen vriendelijk zijn. Hij stelde dat België een land is waar vluchtelingen kunnen wonen en werken. Betrokkene verklaarde dat hij reeds in Tsjaad besliste naar België te reizen, ons land was zijn doel en hij wil om die reden niet terugkeren naar Frankrijk. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen nadat zijn verzoek in een andere lidstaat is afgewezen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Middels zijn advocaat uitte betrokkene verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat zijn moeder in Luxemburg woont en België dicht bij Luxemburg is. We merken op dat zowel Frankrijk als België buurlanden zijn van Luxemburg en betrokkene in België ook niet zeker is van een opvangplaats dicht bij de Luxemburgse grens. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. Gezien moeder een zoon niet in dezelfde lidstaat verblijven merken we op dat er in de wetgeving geen enkele verplichting bestaat om familieleden in naburige landen te huisvesten of een keuze te maken in functie van de nabijheid van de lidstaat waar nog familieleden verblijven. Het EHRM oordeelde reeds dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. Yilmaz v. Duitsland, 17.04.2003, §44; Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33; A.S. v Switzerland n° 39350/13 30.06.2015, § 49 : “The Court recalls that it has already held that there would be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they could demonstrate additional elements of dependence (see F.N. v. the United Kingdom (dec.), no. 3202/09, § 36, 17 September 2013”).

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Claire Salignat, Véronique PlanèsBoissac e.a. , “Asylum Information Database - Country Report France”, laatste update op 11.05.2023, hierna AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/france>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Frankrijk op dezelfde manier worden behandeld als andere verzoeken voor internationale bescherming. (AIDA-rapport p.60, Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin III Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications).

Het rapport omschrijft de situatie van aan Frankrijk overgedragen personen wel als ingewikkeld wat opvang en bijstand betreft. Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (AIDA-rapport p. 60). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Marseille - Provence, betrokkene wordt gevraagd zich bij de Préfectures Bouches du Rhône, in de buitenwijken rond Parijs, aan te bieden. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen.

De advocaat van betrokkene stelde dat betrokkene in Frankrijk geen opvang kreeg en er op straat terecht kwam. Frankrijk kent verschillende soorten opvangstructuren: Accommodation centres for all asylum seekers (CADA), Emergency accommodation for all asylum seekers (HUDA) en Reception and administrative situation examination centres (CAES). Personen die via een Dublinprocedure worden overgedragen aan Frankrijk worden behandeld als ‘gewone’ asielzoeker en kunnen aldus genieten van dezelfde opvangmogelijkheden met als enige uitzondering dat zij geen toegang hebben tot de CADA-centra. (AIDA-rapport p. 102) Dit wil natuurlijk niet zeggen dat er geen problemen opduiken in het opvangsysteem van Frankrijk.

Ondanks de opgedreven capaciteit van de Franse opvangstructuren blijft het in sommige regio's moeilijk om iedere asielzoeker van opvang te voorzien en belanden ook in 2022 asielzoekers die recht hebben op opvang soms op straat (AIDA-rapport, p. 105). We zijn van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de Franse opvangvoorzieningen dermate structurele tekortkomingen kennen dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

De advocaat van betrokkene haalt aan de personen die een navolgend verzoek indienen in Frankrijk nog meer moeilijkheden kennen om toegang te krijgen tot opvang. We benadrukken dat betrokkene nog niet eerder om internationale bescherming verzocht in Frankrijk, hij reisde met een geldig visum naar Frankrijk en trok snel verder naar België. De Franse instanties stemden op 15.07.2023 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen en de Franse instanties de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek. Het AIDA-rapport vermeldt dat personen die aan Frankrijk worden overgedragen in het kader van een Dublin procedure dezelfde moeilijkheden ondervinden als ander verzoekers om toegang te krijgen tot opvang maar stelt niet dat ze meer obstakels tegenkomen. (AIDA p. 61) Verder stelt het rapport dat personen die aan Frankrijk worden overgedragen in het kader van een Dublin procedure geen toegang krijgen tot de

CADA-centra, dit betekent dat ze terecht kunnen in HUDA- en CAES-centra. (AIDA p. 96) Deze verzoekers zijn dus niet per definitie uitgesloten van opvang in Frankrijk. Dit betekent dus niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat zijn kinderen er niet naar school zouden kunnen gaan en hij er niet kan werken. Hij stelde dat hij om die reden voor België koos. Wat onderwijs betreft wensen we op te merken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat de toegang van kinderen van verzoekers tot onderwijs wettelijk is gewaarborgd en kinderen van verzoekers in de praktijk ook effectief toegang hebben tot onderwijs (AIDA p. 111). Factoren die een belemmering kunnen vormen op het vlak van toegang tot onderwijs zoals een gebrek van kennis van een landstaal of speciale noden zijn geen exclusief Frans fenomeen, maar dienen zich ook in andere lidstaten aan en zijn niet exclusief gerelateerd aan verzoekers om internationale bescherming. Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft wijzen we er op dat verzoekers mogen werken indien nog geen beslissing in eerste instantie werd genomen binnen de 6 maanden na het indienen van het verzoek, een werkvergunning dienen aan te vragen en de aanvraag voor een werkvergunning voorwerp is van een onderzoek. (AIDA p. 110) Deze regelingen vallen binnen de bepalingen van artikel 15 van Richtlijn 2013/33/EU en kunnen niet worden beschouwd als systemische tekortkomingen die een afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers. Dit betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaalen opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Middels zijn advocaat uitte betrokkene verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat betrokkene medische problemen heeft, de advocaat van betrokkene stelde in zijn tussenkomst dat de medische hulp die betrokkene in Frankrijk zou krijgen beperkt is. Betrokkene diende via zijn advocaat enkele medische documenten in die aantonen dat betrokkene in mei 2023 een operatie onderging. Deze attesten verklaren echter niet dat betrokkene op dit moment medische opvolging nodig heeft die in Frankrijk niet beschikbaar zou zijn of dat zijn medische problemen een belet vormen voor een overdracht aan Frankrijk. Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. De eerste 3 maanden van hun verblijf hebben ze enkel recht op dringende medische zorgen. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (AIDA-rapport p. 112). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

*We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.*

*We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.*

*We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.*

*De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.*

*Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.*

*Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.*

*De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.*

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten.”*

## 2. Ontvankelijkheid

Waar in de hoofding van het verzoekschrift de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, merkt de Raad op dat hij zich met het arrest nr. 292.714 van 8 augustus 2023 heeft uitgesproken over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Voor zover thans andermaal de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is het verzoekschrift niet-ontvankelijk.

## 3. Beoordeling van het beroep

### 3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“Kennelijke appreciatiefout en schending van:*

- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (“EVRM”);*
- artikelen 1 à 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (“het Handvest”);*
- artikelen 3 en 12 van de Dublin-Verordening (604/2013)*

- artikelen 51/5, 62, 74/13 en 74/14 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ("Vw");
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;
- het beginsel van behoorlijk bestuur (EU-recht en Belgisch administratief recht), waaronder het recht op een eerlijke administratieve procedure, en in het bijzonder het zorgvuldigheidsplicht.

## 1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 3 van het EVRM :

*"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

Artikel 1 van het Handvest beschermt deze rechten op dezelfde manier:

*"Menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd."*

Artikel 2 van het Handvest - Recht op leven

*"Eenieder heeft recht op leven."*

*Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld."*

Artikel 3 van het Handvest - Recht op menselijke integriteit

*"1. Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit."*

*2. In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:*

- de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels,
- het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben,
- het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden,
- het verbod van het reproductief klonen van mensen."

Artikel 4 van het Handvest - Verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

*"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

Artikel 3.2 van het Dublin-Verordening:

*"Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan."*

*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen."*

*Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."*

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat de bepalingen van de Dublin-Verordening van "openbare orde" zijn:

*"Considérant qu'un moyen mettant en cause la validité d'un règlement au regard des dispositions du droit international conventionnel, lorsque ces dispositions ont des effets directs dans l'ordre juridique interne, est d'ordre public ; qu'il s'ensuit qu'un tel moyen est recevable" (RV nr 126157, 8.12.2013)*

Artikelen 3 van de Dublin-Verordening (604/2013), en artikel 74/13 VW verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval.

Artikel 51/5 §4 Vw :

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.”

Artikel 62 Vw :

“§ 1. Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden.

Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen:

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§ 3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen :

1° de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt of zijn gemachtigde;

2° een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken;

3° de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zijn gemachtigde;

4° een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met beperkte bevoegdheid;

5° een politieambtenaar;

6° een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen;

7° de directeur van de strafinrichting, indien de vreemdeling onder arrest geplaatst is;

8° met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland, indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt.

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Artikel 74/13 Vw :

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Artikel 74/14 Vw :

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.*

*Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.*

*Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.*

*§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.*

*Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.*

*De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.*

*§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :*

*1° er een risico op onderduiken bestaat, of;*

*2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;*

*4° [...]*

*5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;*

*6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.*

*In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”*

*De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).*

*Artikel 62 VW, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.*

*De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).*

## 2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

## 2.1. EERST ONDERDEEL

*Manifeste appreciatiefout en schending van artikels 3.2 en 12.2 van de Dublin-verordening, alsook de motiveringsplicht omdat verzoeker niet houder is van een geldig visum.*

*Artikel 12.2 voorziet dat : “Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (...)” (eigen onderstreping).*

*Zoals de bestreden beslissing aangeeft werd verzoeker in het bezit gesteld van een visum geldig tot 06.05.2023. Echter werd een overnameverzoek naar de Franse instanties verstuurd op 15.05.2023, dus op een moment wanneer de visum niet meer geldig was. De visum was ook niet meer geldig op het moment dat de Franse instanties instemden met het overnameverzoek, op 15.07.2023. De bestreden beslissing werd aangenomen op 25.07.2023, dus ook op op een moment wanneer de visum niet meer geldig is.*

*Artikel 12.2 is dus niet toepasselijk in casu. De beslissing is vervolgens onwettig.*

*Het middel is gegrond.*

## 2.2. TWEEDE ONDERDEEL

*Schending van de artikelen 3 en 12 van de Dublin III-Verordening, artikel 51/5, §4 VW en haar motiveringsplicht (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 VW), daar verwerende partij een “bevel om het grondgebied te verlaten” aan verzoeker betekent, zonder in de motivering een passende rechtsgrondslag te vermelden, zonder dat de bovenvermelde artikels van de Dublin III-Verordening dit toestaan, en zonder dat artikel 51/5, § 4 Vw een geldige rechtsgrondslag kan vormen voor het aannemen van een “bevel om het grondgebied te verlaten”.*

*Ten opzichte van een asielzoeker, is het nemen van een “bevel om het grondgebied te verlaten”, enkel toegelaten nadat de asielaanvraag werd geweigerd.*

*Door een “bevel om het grondgebied te verlaten” te nemen, en dit te vermelden in de motivering van de bestreden beslissing, miskent verwerende partij artikel 51/4 §3 Vw, alsook de motiveringsplicht. Noch de Vreemelingenwet, noch de Dublin Verordening, laten verwerende partij toe om een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Men mag niet toelaten dat zo’n beslissing genomen wordt buiten de door de wet voorziene mogelijkheden.*

*Bovendien is de bestreden beslissing een zogenaamde bevel om het (Schengen) grondgebied te verlaten maar daarin staat ook dat “betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse autoriteiten”.*

*Dit is tegenstrijdig of ten minste verwarrend en onduidelijk: ofwel gaat het om een bevel om het grondgebied te verlaten, zoals uit de titel van de beslissing blijkt, en dan moet worden geconcludeerd dat het niet op een geldige rechtsgrondslag berust, ofwel gaat het om een beslissing tot terugleiding van*

*Derhalve is het middel gegrond.*

## 2.3. DERDE ONDERDEEL

*De afwezigheid van termijn voor vrijwillige toepassing van het bevel (i.e. een termijn van 0 dagen) en terugleiding naar de grens werd op onwettige wijze bepaald, en niet op passende manier gemotiveerd.*

*Zulke beslissing is een administratieve akte die bestreden kan worden (in die zin, zie RvV, arrest n° 199 329 dd. 08.02.2018).*

*De keuze van deze termijn van 0 dag is helemaal niet gemotiveerd door verwerende partij in de bestreden beslissing, in tegenspraak met de toepasselijke normen.*

*- Ten opzichte van artikel 74/14 Vw (omdat verwerende partij haar beslissing een BGV noemt)*

*Artikel 74/14 Vw die de termijnen van beslissing tot verwijdering regelt, voorziet een “basistermijn” van 30 dagen (§1).*

*Uit niets blijkt dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn bij het nemen van een bevel om het (Schengen)grondgebied te verlaten zoals de beslissing waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst en op gedwongen manier uitvoert.*

*In tegendeel, verwerende partij heeft uitdrukkelijk besloten om een weigering van verblijf met grondgebied te verlaten te nemen, en geen “beslissing tot overdracht” zoals bedoeld in artikel 51/5 Vw. Artikel 74/10 Vw voorziet geenszins dat artikel 74/14 Vw niet van toepassing zou zijn in zulk geval. Artikel 74/14 Vw is de enige bepaling die de vaststelling van de termijn regeert.*

*Als verwerende partij wenst in casu af te wijken van dit wettelijk termijn van 30 dagen moet ze op voldoende wijze motiveren waarom zij een kortere termijn oplegt, wat zij niet heeft gedaan (temeer daar verwerende partij niet motiveert waarom er een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker zou bestaan).*

*In een arrest nr. 187 290 dd. 22 mei 2017 heeft Uw Raad een bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 10 dagen vernietigd, op grond van een gebrek aan motivering omtrent de termijn van dit bevel:*

*(...)*

*- Ten opzichte van een overdrachtsbesluit en artikel 51/5 §4 Vw*

*Zelfs in toepassing van artikel 51/5, §4, Vw moet verwerende partij de termijn om zich aan te melden bij de Franse autoriteiten motiveren, wat zij ook niet deed.*

*De motivering van de beslissing tot het vasthouden kunnen trouwens niet volstaan: de administratieve detentie van verzoeker is onwettig omdat het risico op onderduiken niet naar behoren is bewezen, wat in strijd is met de artikelen 51/5 §4 en 1§1 en §2 van de wet van 15 december 1980 en met de motiveringsplichten (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980).*

*Het vermeende “risico op onderduiken” is hoofdzakelijk gebaseerd op het feit dat hij zijn asielaanvraag in België en niet in Frankrijk heeft ingediend (4°) en dat hij naar België is gekomen om andere redenen dan internationale bescherming (10°).*

*Deze redenering is onjuist en ontoereikend; zij berust niet op een zorgvuldige analyse van de feiten van de zaak.*

*De beslissing is genomen nog voordat hem was meegedeeld dat zijn asielaanvraag volgens de DVZ door Frankrijk zou worden behandeld. Hem kan niet worden verweten dat hij vóór zijn aankomst in Frankrijk niet op de hoogte was van de inhoud van de Dublinverordening, noch dat hij een overdrachtsbesluit dat hij nog niet had ontvangen, niet had uitgevoerd.*

*De bestreden beslissing is vastgesteld op de vooravond van de kennisgeving ervan en is aan verzoeker meegedeeld op het moment van zijn aanhouding, zodat hij niet de mogelijkheid had om zich vrijwillig te voegen naar het overdrachtsbesluit dat bij dit besluit hoort. Verzoeker werd ter plaatse (bij de DVZ) gearresteerd, zonder dat daar enige reden voor was; verzoeker heeft alle afspraken bijgewoond die de DVZ hem had gemaakt (stuk 5), en zijn raadsman heeft twee e-mails, respectievelijk in mei en juli 2023, aan hun diensten gestuurd om hen op de hoogte te houden van de medische procedure van zijn cliënt (stukken 3 en 4). Verwerende partij wist verzoeker ook te vinden, aangezien hij was ontvangen en geregistreerd in het aankomstcentrum van FEDASIL (stuk 6). Het feit dat verwerende partij haar beslissing rechtvaardigt op basis van het feit dat verzoeker in zijn “Dublin-interview” van 26.04.2023 heeft verklaard dat hij niet naar Frankrijk wenste terug te keren, kan niet volstaan om de bestreden beslissing te rechtvaardigen: zijn opmerkingen zijn gemaakt in het kader van een “Dublin-interview” van drie maanden geleden (dat wil zeggen lang voordat de beslissing werd genomen), dat juist tot doel heeft asielzoekers te vragen waarom zij niet naar de bevoegde lidstaat wensen te worden overgedragen. Dit kan een beslissing tot vrijheidsbeneming niet rechtvaardigen.*

*De beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats, dat tegelijk met het overdrachtsbesluit is genomen en meegedeeld, is volstrekt prematuur, temeer daar verzoeker beroep kan instellen tegen het Dublin overdrachtsbesluit, dat in beginsel schorsende werking moet hebben (zie in die zin het arrest H.A. tegen België, C-194/19, van 15 april 2021).*

*Het enkele feit onderwerp te zijn van een overdrachtsbeslissing, en het feit (recht) die beslissing aan te vechten, is zeker niet voldoende om een vrijheidsontneming te rechtvaardigen (art. 1 en art. 51/5 Vreemdelingenwet).*

Bovendien is het duidelijk dat wanneer verzoeker zijn keuze voor België motiveert met het feit dat zijn kinderen er naar school zouden kunnen gaan, dit geenszins is omdat hij "voor andere doeleinden dan asiel" is gekomen, zoals verwerende partij in haar motivering stelt. Integendeel, het is precies omdat hij weet dat, eens hij asiel heeft gekregen in België, hij het recht zal hebben om zijn gezin naar hier te brengen en dat België hen een mooie toekomst zal bieden. Dat is de aard van zijn verklaringen en de betekenis van asiel: hij is op zoek naar een plaats waar hij zijn fundamentele rechten kan genieten, waaronder in de eerste plaats het recht op veiligheid, gezinsleven, onderwijs en werk. Verwerende partij trekt verzoekers verklaringen uit hun verband wanneer zij stelt dat verzoeker heeft verklaard dat hij niet naar België is gekomen om asiel aan te vragen (maar enkel om de schoolopleiding van zijn kinderen voort te zetten en werk te vinden). Verzoeker heeft verklaard dat hij België had gekozen voor zijn asielprocedure wegens de vooruitzichten die het land bood voor zijn gezin. In tegenstelling tot andere Europese landen, waaronder Frankrijk, waar de opvang van asielzoekers zeer slecht wordt gerespecteerd.

De beslissing tot vasthouding was dus niet naar behoren gemotiveerd en op zijn minst voorbarig genomen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

#### 2.4. VIERDE ONDERDEEL

Kennelijke appreciatiefout en schending van artikel 3 EVRM en de artikelen 1 tot 4 van de Handvest, alleen en gepaard met de artikelen 3 en 12 van de Dublin-verordening, artikel 74/13 Vw, de zorgvuldigheids- en motiveringsplichten, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de risico op behandelingen die in strijd zijn met het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling in Frankrijk.

Vooraleer de bestreden beslissing te nemen had verwerende partij een zorgvuldige analyse moeten voeren van de risico van schending van verzoekers rechten die op absolute wijze verboden zijn onder artikel 3 EVRM en artikelen 1 tot 4 van het EU-Handvest, quod non in casu.

##### 2.4.1. Bijzondere kwetsbaarheid van verzoeker

Verzoeker is bijzonder kwetsbaar. Hij heeft ernstige medische problemen en verkeert niet in goede gezondheid. Zoals blijkt uit de aan verwerende partij toegezonden medische documenten (stukken 3 en 4), heeft verzoeker bij zijn aankomst in België zorg aangevraagd, een zware operatie ondergaan, is arbeidsongeschikt verklaard in juli 2023, en krijgt duidelijk follow-up sinds mei 2023. Hij moet deze follow-up kunnen voortzetten daar hij steeds aan een hoge pijn lijdt en medicamenten moet nemen.

##### 2.4.2. Opvangvoorzieningen voor asielaanvragers (inbegrepen "Dubliners") in Frankrijk

Algemene informatie bevestigt dat de Franse Staat niet in staat is asielzoekers, en "Dubliners" in het bijzonder, in goede omstandigheden op te vangen.

Uit het laatste beschikbare AIDA-verslag blijkt dat de opvangvoorzieningen voor "Dubliners" niet adequaat zijn:

"The conditions of support and assistance of Dublin returnees are complicated. The humanitarian emergency reception centre (Permanence d'accueil d'urgence humanitaire, PAUH) run by the Red Cross based next to Roissy – Charles de Gaulle airport aims to provide people released from the transit zone, after a court decision, with legal and social support. For many years, without any funding to implement this activity, the centre has received Dublin returnees at their arrival at the airport. The returnees are directed towards the centre by the police or the airport services.

Upon their arrival at the airport, the Border Police issues a "safe passage (sauf-conduit) which mentions the Prefecture where the asylum seekers have to submit their claim. This Prefecture may be located far from Paris, in Bretagne for example. The returnees have to reach the Prefecture on their own as no organisation or official service meets them. The centre cannot afford their travel within the French territory due to funding shortages.

When the relevant Prefectures are in the Paris surroundings, two situations may occur:

(1) On the one hand, some Prefectures do not register the asylum claims of Dublin returnees and channel them to the PADA. As it has already been mentioned in the Registration section, access to these platforms is really complicated and some returnees have to wait several weeks before getting an appointment with the organisations running them.

(2) On the other hand, some Prefectures do immediately register the asylum claims of returnees and channel them to OFII in order to find them an accommodation place. The PAUH is the only entity receiving and

supporting Dublin returnees upon their arrival in France by Charles de Gaulle airport. Considering the systemic difficulties encountered by the orientation platforms in Paris and its surroundings, several Dublin returnees, after registering their claim, are apt to turn to it in order to complete their asylum claim form or to find an accommodation.

In Lyon, the situation is similar upon arrival of returnees at Saint-Exupéry airport. The returnees are not received at their arrival and not supported. They are deemed to present themselves at the PADA run by Forum réfugiés – Cosi to be registered before submitting their claim. They encounter the same difficulties in terms of accommodation to the conditions in Paris. (...)

Dublin returnees further face important obstacles in accessing reception centres ; i.e. they face the same difficulties as all asylum seekers in France in securing housing. This is due to the fact that there is approximately a 50% gap of available places, as further explained in” (pg. 60-61).

Als gevolg daarvan loopt verzoekende partij opnieuw het risico zonder huisvesting te komen zitten en gedwongen te worden op straat te slapen (onze nadruk):

“Asylum seekers who fall under the Dublin procedure in France can in theory benefit from emergency accommodation up until the notification of the decision of transfer, while Dublin returnees are treated as regular asylum seekers and therefore benefit from the same reception conditions granted to asylum seekers under the regular or the accelerated procedure. In practice, however, many persons subject to Dublin procedures (applicants or returnees) live on the streets or in squats because of the overall lack of places.” (pg. 104)

Door dit gebrek aan infrastructuur om hen op te vangen zijn asielzoekers gedwongen op straat te slapen, in ware kampen die gekenmerkt worden door rampzalige leefomstandigheden (onze accenten):

« Despite the increase in reception capacity and creation of new forms of centres, a number of regions continue to face severe difficulties in terms of providing housing to asylum seekers. As stated above, only about 59% of asylum seekers eligible for material reception conditions were accommodated at the end of 2021.

In Paris, there are still several informal camps as of early 2022, despite many dismantlement operations by the authorities. In 2020, 8,691 migrants had been evacuated from camps and accommodated as part of 19 operations carried out by the authorities, including a violent evacuation in November 2020 widely condemned by NGOs, media and politicians. From January to mid-October 2021, 6,377 persons had been evacuated from the Parisians camps. Other dismantlement operations have been reported at the end of 2021, and at the beginning of 2022. A coordination unit to deal with these situations has been set up in January 2021, bringing together the authorities and associations. The implementation of a national reception scheme, allowing better orientation from the Paris region to accommodation in other regions, has enabled the orientation of more than 16,000 migrants in 2021 (see above). However, some NGOs report numerous cases of people who could not be accommodated following these operations or who were placed in detention.

In Calais, regular dismantlement operations have been carried out since 2015, as described in the previous updates of this report. Yet, hundreds of migrants were still living in makeshift camps in Calais area throughout 2021. In 2021, NGOs stated that more than 1,500 migrants were in Calais and its surroundings, compared to 500 according to the authorities. Following a visit to the informal camp in Calais in September 2020, carried out upon the request from 13 NGOs, the French Public Defender of Rights noted sub-standard living conditions. An estimated 1,200-1,500 people, including women with young children and unaccompanied children, were sleeping in the woods, including in bad weather conditions. They experienced harassment by police during evacuations. Sanitary facilities were far from living areas, with only one water point; and measures to contain the spread of COVID-19 were insufficient. The Public Defender of Rights expressed particular concerns about the situation of women and children. The lack of specific facilities for women makes them particularly vulnerable to sexual exploitation and gender-based violence. Children, some only 12-14 years old, were at risk of falling prey to illegal networks. A report published by Human Rights Watch in 2021 stated that people living in camps in Calais and surroundings have still an insufficient access to basic needs, such as access to water point, food supply, health care, and sanitary facilities. Furthermore, in reaction to the sinking of a small boat during the Channel crossing on 24 November 2021, in which 27 persons died, the French Public Defender of Rights reiterated its previous recommendations made in 2015 and 2018. It asked for the halt of systematic dismantlement in Calais, which appears to be done in complete violation of migrant's fundamental rights. It also underlined that every dismantlement should strictly respect procedures, human dignity and research for durable accommodations.” (pg. 105).

Deze tekortkomingen op het gebied van opvang en huisvesting hebben geleid tot verschillende rechtszaken en veroordelingen van de Franse staat, zowel op nationaal als op internationaal niveau:

*“In recent years, Courts have also condemned the situation in Calais. In July 2017, the Council of State ruled that State deficiencies in Calais exposed migrants to degrading 15 treatment and ordered the State to set up several arrangements for access to drinking water and sanitary facilities.<sup>536</sup> In a report published in December 2018, the Ombudsman denounced a “degradation” of the health and social situation of migrants living in camps in the north of France, with “unprecedented violations of fundamental rights”.<sup>537</sup> On 21 June 2019, the Council of State ordered the northern prefecture of France to adopt important sanitary measures to support around 700 migrants living near a sport hall in the commune of Grande- Synthe. The application for interim measures had been filed by 9 civil-society organisations and the commune of Grande-Synthe. It demonstrated that both the inhumane living conditions of the migrants and the failure to act of the Government were a violation of the migrant’s fundamental rights.<sup>538</sup> Following the decision of the Council of State, the French prefect had 8 days to adopt numerous sanitary measures such as installing water points, showers and toilets, but also to provide information to migrants on their rights in a language they understand. In 2022 and early 2023, actions by the authorities to limit the distribution of water or food have been observed, such as the blocking vehicle access to water and food distribution sites with equipment (rocks, etc.)<sup>539</sup> and the limiting authorised distributions only to organisations funded by the State.<sup>540</sup> However, these late limitations has been considered as illegal by the Administrative court in October 2022.” (pg. 106).*

En :

*“In some other cities (Nantes, Grande Synthe, Lyon, Bordeaux, Metz) migrants often live in the street. Some of them are asylum seekers eligible for accommodation centers but not housed due to the lack of places. The issue of homelessness in France has also been scrutinised by the European Court of Human Rights (ECtHR). On 2 July 2020, the ECtHR published its judgment in N.H. and others v France concerning the living conditions of homeless asylum applicants as a result of the failures of the French authorities. The case concerns 5 single men of Afghan, Iranian, Georgian and Russian nationality who arrived in France on separate occasions. After submitting their asylum applications, they were unable to receive material and financial support and were therefore forced into homelessness. The applicants slept in tents or in other precarious circumstances and lived without material or financial support, in the form of Temporary Allowance, for a substantial period of time. All of the applicants complained, inter alia, that their living conditions were incompatible with Article 3 ECHR.<sup>546</sup> However, in the case of B.G. and others v. France, the ECtHR unanimously ruled on 10 September 2020 that, inter alia, the living conditions in a French tent camp on a carpark did not violate Article 3 ECHR.” (pg. 107).*

Deze tekortkomingen bij de opvang van asielzoekers worden ook bevestigd door een onderzoek van de NGO "Action contre la faim":

*« Pour ceux qui n'ont pas de famille ou de proches pour les accueillir, l'arrivée à Paris rime trop souvent avec la rue. 96% des personnes interrogées ont déjà dormi à la rue ou en squat. Le passage à la rue est donc quasi-systématique pour les demandeurs d'asile. En cause, le parc d'hébergement d'urgence est saturé. En outre, l'accès au logement est soumis à un enregistrement préalable de leur demande en préfecture, les personnes n'ont d'autres choix que de dormir dans la rue en attendant que leur demande soit enregistrée ou que des places se libèrent une fois la demande enregistrée. Un nombre important de personnes vivant à la rue ont rapporté des faits de violences allant du vol à l'agression physique. Les vols peuvent survenir lorsque les personnes sont à leurs rendez-vous administratifs et sociaux, partis chercher de la nourriture ou prendre une douche. Au regard du nombre et de la similitude des témoignages recueillis, on peut en conclure qu'il ne s'agit pas d'événements isolés mais que les personnes à la rue font face à une menace structurelle ».*

Ook het gebrek aan financiële steun wordt in dit onderzoek benadrukt:

*« A la difficulté de se loger s'ajoute la précarité financière de ce public. 79% des primoarrivants déclarent n'avoir aucune ressource. 50% des demandeurs d'asile ne bénéficient pas de l'allocation qui leur allouée (ADA) tandis que la plupart d'entre eux (80%) n'a aucune autre source de revenu. Conséquence du manque de ressources : la difficulté à se nourrir. 60% d'entre eux font appel aux dispositifs d'aide alimentaire mis en place par les associations. Le nombre de demandeurs d'asile en situation de faim sévère est réduit de moitié lorsque ceux-ci bénéficient de l'allocation. Pour ceux qui n'en bénéficie pas, 50% des demandeurs dépendent exclusivement de l'aide alimentaire et 33% d'entre eux sont en situation de faim sévère ».*

Een groot risico bestaat dat verzoeker niet opgevangen zal worden en geen materiële opvang/hulp zal krijgen in Frankrijk, bij het indienen van een asielaanvraag. Dit wordt door verwerende partij overigens niet weersproken in haar beslissing; integendeel, ze bevestigt dat asielzoekers (inbegrepen de “Dubliners”) niet

allemaal opgevangen zijn en dat sommigen op straat belanden, zonder huisvesting of zorg (pg. 4 van de bestreden beslissing). Echter, volgens verwerende partij, vormt dit geen structurele tekortkomingen.

Verzoeker is het niet eens met dit standpunt en de informatie die uit het AIDA-rapport naar voren komt, suggereert eerder dat er structurele tekortkomingen zijn in het Franse opvangsysteem, wat in strijd is met de meest fundamentele rechten van asielzoekers.

Frankrijk werd trouwens veroordeeld door het EHRM in haar arrest dd. 08.12.2022 M.K. e.a. t. Frankrijk omwille van het falen van de Franse autoriteiten om gerechtelijke beslissingen af te dwingen die de onderdak bieden, in het kader van noodopvang, van families van asielzoekers, die verschillende kwetsbaarheden vertoonden en op straat waren.

Ook hier benadrukt verzoeker dat hij bij aankomst in Frankrijk op straat is beland (ook dit feit wordt door verwerende partij niet betwist in haar beslissing). Hij wil niet dat dit nog een keer gebeurt.

Evenmin kan worden aanvaard dat België het risico op zich neemt dat een dergelijke situatie zich opnieuw voordoet voor de verzoeker, aangezien er een risico bestaat op schending van de artikelen 3 EVRM, 1 à 4 van de EU-Handvest.

Zeker niet gezien het feit dat verzoeker aan aanzienlijke medische problemen lijdt (infra).

Ten slotte is verzoekende partij het zeer oneens met het standpunt van verwerende partij dat: « Het kaart aan dat aan Frankrijk overgedragen personen van de luchthaven van Parijs zelf en met eigen middelen naar de voor hun verzoek verantwoordelijke prefectuur moeten en daarbij soms problemen ervaren om opvang te verkrijgen (...). Hieromtrent merken we op dat de Franse instanties verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Marseille – Provence, betrokkene wordt gevraagd zich bij de Prefecture Bouches du Rhône, in de buitenwijken rond Parijs, aan te bieden. Hieruit besluiten we dat de betrokkene dan ook geen verre verplaatsing naar het verantwoordelijke departement dient te ondernemen » (pg. 4 van de bestreden beslissing; eigen onderstreping).

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert zijn de buitenwijken rond Parijs ver van Marseille (zie kaart hieronder):

(...)

Zoals hieronder uiteengezet lijdt verzoeker aan serieuze medische problemen, en is hij kwetsbaar.

Het opleggen van een dergelijke reis aan verzoeker, in een dergelijke staat, is zeker veel te zwaar voor zijn toestand en in strijd met de menselijke waardigheid en de bovenvernoemde artikels.

#### 2.4.3. Gezondheidszorgen

In het laatste AIDA-rapport wordt ook gewezen op de moeilijkheden die asielzoekers ondervinden bij de toegang tot gezondheidszorg:

“Asylum seekers under the regular procedure, like any other third-country nationals below a certain income level, have access to healthcare thanks to the universal healthcare insurance (PUMA) system. Since January 2020, the 3-month residence requirement that applies to other third-country nationals and which used to apply only to asylum seekers under the Dublin procedure is now applicable to all asylum seekers without exception. After this 3-month period, asylum seekers benefit from the PUMA. The request to benefit from the PUMA is made to the social security services (CPAM) of the place of residence or domiciliation. The asylum seeker must submit documentary evidence of the regularity of this or her stay in France, marital status and the level of his or her resources. As a result, asylum seekers cannot see a doctor for free, except in hospitals in case of emergency, which means a postponement of treatment. Other negative consequences since the introduction of the new 3-month residence requirement include the fact that the compulsory examination at the entrance to the accommodation centers cannot be set up, psychological care is not accessible and vulnerability assessments are rendered more complicated. » (pg. 112; eigen onderstreping)

Deze moeilijkheden waren al naar voren gebracht in het email van verzoekers raadsman in mei 2023 (stuk 4) : « En ce qui concerne l'accès à des soins médicaux, il ressort du rapport AIDA précité qu'il est limité en pratique malgré qu'il soit garanti dans la loi » (vrije vertaling : « Wat de toegang tot medische zorg betreft, blijkt uit het eerder genoemde AIDA-rapport dat deze in de praktijk beperkt is, ondanks dat deze wettelijk is gegarandeerd »).

*Verzoeker kan het zich niet veroorloven om 3 maanden te wachten om zorg te krijgen en om medisch behandeld te worden.*

*Zoals blijkt uit de aan verwerende partij toegezonden medische documenten (stukken 3 en 4), heeft verzoeker bij zijn aankomst in België zorg aangevraagd, een zware operatie ondergaan, is arbeidsongeschikt verklaard in juli 2023, en krijgt duidelijk follow-up sinds mei 2023.*

*Verwerende partij, die de gezondheidstoestand van verzoeker duidelijk minimaliseert, heeft de ernst van de situatie dus niet ingeschat. De betrokkene moet de medische opvolging die al enkele maanden in België zit, kunnen voortzetten in België.*

*Gelet op het voorgaande blijkt dat verzoekende partij bij terugkeer naar Frankrijk het risico loopt onmenselijk en vernederend te worden behandeld, hetgeen een schending van de artikelen 3 EVRM en 1 tot en met 4 van het EU-Handvest oplevert. Zij is er namelijk niet zeker van dat zij een plaats in een opvangcentrum krijgt, dat zij onder fatsoenlijke omstandigheden wordt opgevangen en dat zij de nodige medische zorgen krijgt.”*

3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

*“Teneinde de rechten van de betrokkenen daadwerkelijk te beschermen, dienen, overeenkomstig met name de rechten die zijn erkend in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, juridische waarborgen te worden ingebouwd en dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen besluiten tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat te worden gewaarborgd. Teneinde de naleving van het internationale recht te waarborgen, dient een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen dergelijke besluiten zowel betrekking te hebben op de toepassing van deze verordening als op de juridische en feitelijke situatie in de lidstaat aan welke de verzoeker wordt overgedragen.”* (overweging 19 van de Dublin III-Verordening).

De Raad brengt hierbij in herinnering dat het Dublinsysteem beoogt “*forum shopping*” te voorkomen (HvJ 21 december 2011, *N.S. e.a.*, C-411/10 en C-493/10, punt 79). De rechter waarbij een rechtsmiddel wordt ingesteld, wordt niet verzocht om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een asielverzoek op te dragen aan een lidstaat die wordt aangewezen naargelang het de verzoeker het beste schikt, maar om na te gaan of de door de Uniewetgever vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op de juiste wijze zijn toegepast (HvJ 7 juni 2016, *M.G.*, C-63/15, punt 54). Verzoekers standpunt dat artikel 12, tweede lid, van de Dublin III-verordening niet van toepassing zou zijn lijkt onverenigbaar met de algemene opzet en de doelstellingen van die verordening (HvJ 26 juli 2017, *K.J., Z.J.*, C-646/16, punten 85-87):

*“Zo verwijst overweging 25 van de Dublin III-verordening met name naar de rechtstreekse band tussen de verantwoordelijkheidscriteria die uit het oogpunt van solidariteit zijn vastgesteld en de gezamenlijke inspanningen voor het beheer van de buitengrenzen welke – zoals overweging 6 van de Schengengrenscode in herinnering brengt – in het belang zijn niet alleen van de lidstaat aan de buitengrenzen waarvan het grenstoezicht wordt uitgeoefend, maar ook van alle lidstaten die het grenstoezicht aan hun binnengrenzen hebben afgeschaft. In die context blijkt uit de samenhang van de artikelen 12 en 14 van de Dublin III-verordening dat die artikelen in beginsel alle hypothesen van legale toegang tot het grondgebied van de lidstaten bestrijken, aangezien de legale toegang van een derdelander tot dat grondgebied normalerwijze gebaseerd is ofwel op een visum of een verblijfstitel, ofwel op een vrijstelling van de visumplicht. De toepassing van de verschillende criteria die zijn opgenomen in die artikelen en in artikel 13 van die verordening, moet het in het algemeen mogelijk maken om aan de lidstaat die aan de oorsprong ligt van de binnenkomst of het verblijf van een onderdaan van een derde land op het grondgebied van de lidstaten de verantwoordelijkheid toe te wijzen om het door die onderdaan eventueel ingediende verzoek om internationale bescherming te behandelen.”*

Artikel 12 van de Dublin III-Verordening steunt op het criterium van de “*afgifte van verblijfstitels of visa*” In artikel 7, tweede lid, van de Dublin III-Verordening wordt bepaald als volgt: “*Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.*”

In artikel 12, tweede en vierde lid, van die verordening is bepaald:

*“[...] 2. Wanneer de verzoeker houder is van een geldig visum, is de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, tenzij dit visum namens een andere lidstaat is afgegeven op grond van een vertegenwoordigingsregeling als bedoeld in artikel 8 van Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode. In dat geval is de vertegenwoordigde lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.*

*[...] 4. Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. [...]”.*

Verzoeker kan niet worden gevolgd dat artikel 12, tweede lid, van de Dublin III-Verordening niet van toepassing is. In het kader van het aanvechten van een overdrachtsbesluit kan niet op dienstige wijze naar een schending van artikel 74/13 of 74/14 van de vreemdelingenwet worden verwezen. Deze bepalingen vormen immers de omzetting van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De huidige bestreden beslissing is een overdrachtsbesluit dat kadert binnen de Dublin III-Verordening, zodat verzoekers kritiek op de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet dienstig is. Wat de toepassing van artikel 51/5, § 4, van de vreemdelingenwet betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet onwetend kan zijn van de beslissing tot vasthouding die werd genomen samen met de bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan verzoeker in persoon ter kennis gebracht en is gemotiveerd als volgt:

*“Gelet op artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Overwegende dat de persoon die verklaart te heten W. G. B. geboren te (...), op (...)1978 en van nationaliteit te zijn Eritrea het voorwerp is van de beslissing dd. 25.07.2023 Art. 51/5 §4 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt dat, wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke staat overgedragen dient te worden, de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk kan weigeren en hem gelasten hem zich bij de bevoegde overheden van deze Staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats worden vastgehouden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke Staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. In art. 1 §1 11° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 wordt het risico op onderduiken gedefinieerd als zijnde: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in paragraaf 2, zal onderduiken.*

*Art 1§ 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt dat het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken actueel en reëel moet zijn en stelt dat het wordt vastgesteld na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende feiten vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.*

*Uit een individueel onderzoek van het administratief dossier van betrokkene rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan het administratief dossier vastgesteld dient te worden dat er op basis van art. 1§2 4° a), 10° van de wet van 15 december 1980 meerdere feiten zijn die wijzen op een risico op onderduiken zoals gedefinieerd in het risico op onderduiken in art. 1§1, 11° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.*

*4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :*

*a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel. Gevraagd naar eventuele bezwaren van betrokkene tegen een overdracht aan Frankrijk stelde hij er niet wil terugkeren omdat het nooit zijn bedoeling was om in Frankrijk te blijven, hij reisde met een visum naar Frankrijk met als doel door te reizen naar België. Hiermee toont betrokkene een gebrek aan respect voor de bepalingen van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in het algemeen en de Dublinprocedure in het bijzonder. Hij toont tevens aan dat hij niet van plan is zich aan een verwijderingsmaatregel te houden. 10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is. Betrokkene verklaarde dat hij niet voor internationale bescherming naar België reisde maar omdat het volgens betrokkene het enige land is waar zijn kinderen naar school zouden kunnen gaan en hij aan het werk zou kunnen gaan. Gelet op het voorgaande dient dan ook te worden besloten dat in het geval van de betrokkene*

*een significant risico bestaat op onderduiken ten einde een overdracht aan Frankrijk te verhinderen en dat een andere minder dwingende maatregelen niet zal volstaan ten einde de betrokkene effectief over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Aangezien het vasthouden van de betrokkene in een welbepaalde plaats noodzakelijk geacht werd om een effectieve verwijdering uit het grondgebied te waarborgen; Wordt besloten de betrokkene vast te houden (...)*”.

Gelet op het voormelde kan verzoeker bezwaarlijk verwachten dat verweerder in het overdrachtsbesluit een termijn bepaalt waarbinnen verzoeker zich (vrijwillig) moet aanmelden bij de Franse autoriteiten of dat hij *a contrario* nog eens moet verduidelijken waarom verzoeker geen termijn krijgt om zich bij de voormelde autoriteiten aan te melden en waarom het voor het waarborgen van de effectieve overdracht vereist is. In het bestreden overdrachtsbesluit kan in fine duidelijk gelezen worden dat verzoeker wordt overgedragen aan de bevoegde Franse autoriteiten. Verzoeker kan deze beslissing tot overdracht met alle middelen van recht aanvechten bij de Raad.

*In casu* kan verzoeker, gelet op wat uitgebreid in de bijlage 26<sup>quater</sup> kan gelezen worden, manifest niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder de relevante elementen met betrekking tot het risico van een onmenselijke en vernederende behandeling in Frankrijk niet naar behoren zou onderzocht hebben. Evenmin blijkt hieruit dat verweerder geen oog zou gehad hebben voor de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Frankrijk en dat hij zich enkel zou beperkt hebben tot een louter theoretische benadering van het Gemeenschappelijk Europees Asielstelsel (GEAS) en de verdragen en richtlijnen die gelden in Frankrijk en op grond hiervan ervan uitgaat dat Frankrijk net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, en waar democratische instellingen een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen. Meer bepaald blijkt dat verweerder de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en een uitgebreid en concreet onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verweerder komt hierbij tot de conclusie dat bij overdracht van verzoeker aan Frankrijk deze artikelen niet worden geschonden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden. Verweerder heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker die hij heeft afgelegd tijdens zijn interview bij aanvang van de procedure. Hij steunde zich bij zijn beoordeling op het landenrapport voor Frankrijk, het AIDA-rapport 2022, laatste update op 11 mei 2023. Op grond van artikel 3, tweede lid, van de Dublin III-Verordening is het niet mogelijk om verzoeker over te dragen aan Frankrijk, als ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. De bestreden beslissing oordeelt of bepaalde tekortkomingen onder artikel 4 van het Handvest vallen, wat enkel mogelijk is wanneer de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, alvorens er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden.

Verweerder trekt in de bestreden beslissing duidelijk de aandacht op het feit dat verzoeker een Dublin-terugkeerder is. De bestreden beslissing haalt passages aan in het AIDA-rapport die handelen over Dublin-terugkeerders en die steun vinden in dit rapport dat zich in het administratief dossier bevindt. De Raad leest in het AIDA-rapport niet dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure, opvangvoorzieningen en toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk. Er ligt thans geen enkel verslag of rapport voor dat deze beoordeling doorprikt.

Specifiek over de verklaringen van verzoeker en zijn persoonlijke situatie bij een overdracht naar Frankrijk, kan het verzoekschrift niet worden gevolgd dat verzoeker in Frankrijk werd of zou worden mishandeld. In het verzoekschrift wordt verwezen naar twee mails van verzoekers advocaat over de operatie die hij heeft ondergaan op 3 juli 2023. Uit de voorliggende gegevens blijkt dat verzoeker op 19 mei 2023 een afspraak had in het ziekenhuis ter voorbereiding van de ingreep. De ingreep gebeurde op 3 juli 2023, waarbij verzoeker werd ontslagen uit het ziekenhuis met een behandeling door middel van pijnstillers en ontstekingsremmers en een maagbeschermer. In het attest dat vermeldt dat verzoeker veertien dagen arbeidsongeschikt is, wordt tevens aangeduid dat verzoeker het huis mag verlaten. Verzoeker brengt geen andere actuele informatie meer bij met betrekking tot zijn medische situatie, terwijl hij op 13 juli 2023 nog een afspraak had in opvolging van zijn ondergane ingreep. Uit de informatie die thans voorligt blijkt niet dat verzoeker de medische opvolging die hij de afgelopen maanden heeft gekregen in België moet kunnen voortzetten.

De bestreden beslissing stelt het volgende:

*“Middels zijn advocaat uitte betrokkene verzet tegen een overdracht aan Frankrijk omdat betrokkene medische problemen heeft, de advocaat van betrokkene stelde in zijn tussenkomst dat de medische hulp die betrokkene in Frankrijk zou krijgen beperkt is. Betrokkene diende via zijn advocaat enkele medische documenten in die aantonen dat betrokkene in mei 2023 een operatie onderging. Deze attesten verklaren echter niet dat betrokkene op dit moment medische opvolging nodig heeft die in Frankrijk niet beschikbaar zou zijn of dat zijn medische problemen een belet vormen voor een overdracht aan Frankrijk. Het AIDA-rapport over Frankrijk meldt dat asielzoekers toegang hebben tot de Franse gezondheidszorg via de*

universele ziekteverzekering (PUMA), dit geldt ook voor personen die via een Dublin-procedure worden overgedragen aan Frankrijk. De gezondheidszorg is in de meeste Franse regio's goed toegankelijk. Sinds 2019 werd er echter een wachtperiode ingesteld voor asielzoekers, sinds 2020 moet een asielzoeker tenminste 3 maanden in Frankrijk verblijven alvorens hij of zij toegang krijgt tot de Franse gezondheidszorg. De eerste 3 maanden van hun verblijf hebben ze enkel recht op dringende medische zorgen. Dit betekent dat de gezondheidszorg in Frankrijk sinds 2020 minder toegankelijk is voor verzoekers die hierdoor vaak langer wachten om een dokter te consulteren, daarnaast maakt dit het moeilijker om snel bepaalde kwetsbaarheden te kunnen identificeren. (AIDA-rapport p. 112). Hoewel het rapport melding maakt van bepaalde obstakels in de toegang tot gezondheidszorg in Frankrijk leidt dit geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Frankrijk geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Frankrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. De Franse autoriteiten worden tenminste 7 werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht van de betrokkene. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013."

Waar verzoeker nog kritiek uit op de verplaatsing die hij zou moeten maken van de luchthaven van Marseille naar de buitenwijken van Parijs, merkt de Raad op dat de vermelding van de buitenwijken van Parijs een materiële vergissing betreft, aangezien verzoeker zich bij de "préfecture Bouches du Rhône" dient aan te bieden. De Raad concludeert gelet op al het voormelde dat er geen sprake is van een schending van de artikelen 3 en 12 van de Dublin III-Verordening. Het blijkt niet dat verweerder verkeerd heeft geoordeeld dat de overdracht naar Frankrijk geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Frankrijk. Verzoeker toont niet aan dat verweerder het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende formeel zou hebben gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling of manifeste appreciatiefout.

Het middel, dat geen andere draagwijdte heeft dan hetgeen hiervoor werd besproken, is niet gegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftientwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT